

בדיוק כאשר המורה שיף נאמה על טיעונים כבדי משקל לפסקת טיעון, נשמעו נקישות בדלת הכיתה. ראש מתולתל, הציץ והודיע שקוראים למימי פרנקל למשרד. מימי פרנקל, הלא היא אני, אמתכם הנאמנה, התרוממה מהכיסא ויצאה לכיוון המשרד של הסמינר.

הלכתי דרך המדרגות של האגף החדש, שם ממוקמות כיתות י"ב. הדלת של י"ב הייתה פתוחה. עברתי בקצב הליכה רגיל כדי לא לבלוט, אבל לא מהיר מדי, כדי שאספיק לראות מה קורה בספסל הראשון מימין.

הופה. חני צוקרמן ישבה שם לבד! רחלי לא הייתה שם! מעניין מה קרה לה. אולי היא לא מרגישה טוב? לא נראה לי. אתמול בבוקר היה להן מבחן ענק בהיסטוריה, והיא עשתה אותו. פתאום היא נהייתה חולה? היא לא אחת שתחסיר או תאחר בלי סיבה.

אולי הייתה להם חתונה אתמול? יש לה בת דודה מאורסת. מיירי ליברמן מבני ברק. אבל היא התארסה רק לפני חודש וחצי. לא הגיוני לחשוב שכבר היא מתחתנת.

המשכתי לצעוד בקצב רגיל, שחני צוקרמן לא תשים לב שפזלתי לתוך הכיתה. שונאת את החיוכים שהיא מסתירה מתחת לסבר הפנים התמים שלה.

נראה היה לי שחני צוקרמן כן שמה לב שעברתי. התעלמתי. זכותי ללכת במסדרון. אין לאף תלמידה טאבו על מסדרון הסמינר, והמסדרון הזה אינו רק מוביל אל הכיתה שלהן. הוא גם הדרך למזכירות. נניח שקראו לי למשרד - מה, אסור לי ללכת במסדרון? העניין הוא שבאמת קראו לי. אני לא יוצאת סתם משיעורים רק כדי להציץ בזיו פניה של רחלי. אני לא כזו מטופשת כמו שחני צוקרמן אוהבת לחשוב. רחלי הבטיחה שחני לא חושבת ככה, אבל את האמת אני יודעת. אני מומחית בקריאת תווי פנים של אנשים.

לפני תקופה, ניסתה אמא לשכנע אותי להפסיק עם ה'קשר המשונה' הזה, כהגדרתה. "מה בדיוק זה חסר לך? יש לך חברות, את לומדת היטב, מתנהגת מצוין, מה לך ולרחלי אחת מי"ב?" בהתחלה ניסיתי להסביר לאמא, אבל זה היה אבוד. בתקופה האחרונה אמא מדברת על רחלי כמו על כל אחת מהחברות שלי, אבל אני לא נופלת בפח הזה. יודעת היטב את דעתה של אמא על החברות הזו.

במשרד הייתה מהומה גדולה. היום התחילו הטי"תות בחזרות ל'עלייה לבנות', והמשרד נראה כמו חפ"ק בשיא פעילותו.

תרצה, רכזת הפעילות, עמדה שם, מחלקת הוראות ליו"ד-
בי"תיות שהמתינו למוצא פיה. רגע, אולי רחלי כאן? לא. היא
לא בתפקיד 'מפעילה', אחד התפקידים של י"ב.

גברת כגן, המזכירה המבוגרת, ניסתה לפנות את השטח.
"בואנה נעשה קצת סדר. תרצה, אולי תצאי עם המפעילות
לחדר הפעילות?"

"הייתי שמחה להיות שם, אבל יש שם עכשיו אספת מדריכות",
ענתה תרצה והמשיכה לחלק הוראות לחמש בנות שהקיפו
אותה.

"בנות", אמרה שוב גברת כגן, "ברגע שאתן מסיימות לשמוע
את התפקיד, אתן יוצאות ומנסות למלא את המטלות בשקט
מקסימלי. אי אפשר להתחיל את התקופה של החזרות בכזה
בלגן". ריחמתי על גברת כגן, מלכת הסדר וארגון, זו שמוצאת
את השורה שלא הושלמה ביומן הכיתה ושמעתדת בסדר
מקסימלי כל פרט - היא זו שצריכה כל תקופה להתמודד עם
מהומת האלוקים הנוצרת עם כל פעילות שמתחילה.

ליד המחשב ישבה מזכירה צעירה והקלידה במרץ. כיסאה של
גולדי גרוס מזכירת ההנהלה היה ריק.

אבל אז היא נכנסה מחדרה של המנהלת המחובר לחדר
המזכירות.

"פרנקל", פנתה אלי גברת כגן, "מה את מחפשת כאן?"

"אהממ", התבלבלתי לרגע, "קראו לי למשרד".

"מי קרא לך?" התפלאה גברת כגן. "לא קראנו לך".

"לא יודעת. דפקה טי"תית בדלת ואמרה שקוראים לי במשרד".

"טעות", פסקה כגן. "מה גם שאנחנו כמעט אף פעם לא מוציאים תלמידות משיעור, רק במקרי חירום. תחזרי לכיתה".

פניתי לצאת מהמשרד, אבל אז יצאה מהחדר הסגנית, המורה שוורץ. "מרים פרנקל, אני קראתי לך".

כל המפעילות מי"ב הסתכלו לכיווני. גם גולדי גרוס מזכירת המנהלת, וגם תרצה הרכזת וגם המזכירה הצעירות שהזיזה את פניה ממסך המחשב. הן רק לפני רגע אמרה הגברת כגן שקוראים לתלמידות משיעור רק במקרי חירום. מי יודע איזה מקרה חירום אירע.

"בואי", האירה לי הסגנית פנים, "בואי נצא מהמשרד, הבלגן והרעש כאן גדולים". אבל דווקא את דבריה שמעו כולן היטב. מין שקט השתרר במשרד. מסוקרן ומתפלא.

במבואה היוצאת מהמשרד לכיוון חדר המורות עמדתי מול המורה שוורץ ודיברנו. מדויק יותר להגיד שהיא דיברה. בהרבה מילים, משלים ודוגמאות, היא אמרה בסוף מסר קצר ופשוט מאוד: הסמינר לא רואה בעין טובה קשרים של תלמידות עם תלמידות משנותונים אחרים. בקיצור נמרץ יותר, הם מצפים שאני אמתן עד אפסיק את הקשר עם רחלי.

"אני יודעת שזה קשה", חייכה הגברת שוורץ, "אבל אנחנו חושבים על טובתך".

רציתי לשאול אותה איך היא יודעת שזה קשה. האם היה לה פעם קשר כזה? חיוך מבודח ברח לי מהשפתיים, מחפה על צחוק ענק שאיים להתפרץ. אי אפשר לדמיין את הסגנית מתוסבכת על מישהי. שטויות. וזה לא רק משום שהיא כבר שלוש וחמש שנה לא תלמידה.

חוץ מזה, אם אי פעם היא הייתה כזו היא הייתה יודעת שזה לא רק קשה אלא ממש בלתי אפשרי.